

glæde mig meget, om vi ved denne Leilighed kunne faae at høre, da vi igaar have hørt, at den ærede Patron for denne Stiftelse ønsker at vedligeholde Fæsteforholdet, hvad den ærede Patron betragter som en billig Indfæstning og som billige Vilkaar for Fæsterne; thi jeg vil ikke nægte, at jeg fra meget gode Kilder har hørt, at han er paa Veie til, med Hensyn til Indfæstning og Landgilde, at gjøre store Skridt frem paa, hvad de Fleste kalde en ubillig Bane.

Knuth: Maa jeg bede om Ordet!

Steenstrup: Jeg skal kun tillade mig at opbolde Forsamlingens Tid med meget faa Ord. I Anledning af hvad den høitærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (S. C. Larsen) bemærkede, skal jeg blot tillade mig at udtale, at jeg vist ikke feiler, naar jeg siger, at jeg i mit forrige Foredrag blandt Andet udtalte det som Noget, der var af Bigtighed, at ogsaa den ærede Rigsdagsmand i væsentlige Punkter ikke samstemmede med Udkastet, saaledes som det her foreligger.

Forsaaavidt samme ærede Taler har yttret, at mine Ord skulde have givet Anledning til Misforstaaelse, eller at jeg skulde have gjort mig skyldig i en urigtig Opsætning med Hensyn til Grundlovens § 87, da skal jeg med saa Ord ganske simpelt antyde, hvad der var Gjensstand for mine Bemærkninger, og det var, at, naar det i den 9de Paragraph hedder „at Gaarden med alt dens Tilbehør af Besætning og Inventarium, forsaavidt samme ikke tilhører Brugeren selv, skal taxeres til den virkelige Værdi, den som fri Eiendom vilde have i Handel og Wandel, hvori da fradrages den Formindskelse i Værdien, som maa antages at

flyde af alle de særlige Indskrænkninger, som Besiddelsen af Fæstegodset er underkastet,“ saa meente jeg, at dette var fuldkommen stemmende med Retsardighedens Grundsætninger, at Godseieren ikke kunde faae Erstatning for det, han ikke eiede, thi han har virkelig ikke fuldkommen fri Eiendom, men, naar det saa endvidere heder: „dog ikke under $\frac{1}{5}$ og ikke over $\frac{2}{5}$ af fornævnte Taxationssum,“ saa mener jeg, at denne Tilføining ikke harmonerer med Grundlovens Udtryk „fuldstændig Erstatning“, thi Taxationen og Overtaxationen kan udfinde, at det, der skal afdrages, er t. Ex. $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{12}$ eller hvilken som helst Talstørrelse, maaskee $\frac{3}{5}$. Det var altsaa det, jeg udtalte, at denne Sætning synes ikke at harmonere med Grundloven, naar den vil affkære den Erstatning, som Taxationen ligefrem tilkjender. Hvad det, den sidste ærede Taler bemærkede, angaaer, da troer jeg vist, at Rigsdagstidenden vil udvise, at jeg ikke har bebreidet ham, at han ikke har undervist mig bedre om de forskellige Forhold, som jeg nævnte; jeg er ikke ganske istand til at kunne nu gjengive mine Ord i saa Henseende. Naar han blandt Andet yttrede, at hans Foredrag af mig var opfattet, som om man umiddelbart maatte finde en paatrængende Nødvendighed for en Tvangslovs Udkomme, og tillige temmelig let kunde komme ind paa at antage nærværende Lov, saa maa jeg dertil svare, at saaledes har jeg opfattet hans Udtalelse dengang; men da jeg slet ikke har udtalt nogen Bebreidelse til ham, fordi han ikke har udviklet de mangfoldige forskellige Sætninger, hvoraf Lovens specielle Dele bestaaer, troer jeg ikke at have foranlediget det, han sagde mig om at have feilet i den Anledning.